

Aquí, qui mana?

La policia espanyola acaba d'inaugurar una nova macrocomissaria a la ciutat de Barcelona. Porta per nom 'Zonal 4' i és al carrer d'Aiguablava, districte de Nou Barris. Aparentment aquesta és una notícia de tràmit, de les que es despatxen amb quatre ratlles al diari. Però, quan la llegeix qualsevol observador inquiet, s'hauria de plantejar com a mínim un interrogant: què fa el Ministeri de Justícia i Interior construït a Catalunya noves i costoses infraestructures per a les forces de seguretat si —segons que es va pactar fa un any i mig— d'aquí a deu anys els mossos d'esquadra hauran assumit el control de la seguretat pública a tot el país, inclosa Barcelona? La policia de l'estat, es retira de Catalunya o hi creix i s'hi multiplica?

Malgrat el que digui uns i altres, el model policial català continua essent un assumpte confús. Mentre la Conselleria de Governació tira pel dret i va convocant noves promocions de mossos per complir amb el calendari previst de desplegament, l'administració de l'estat envia senyals equívocs i contradictoris sobre les seves intencions reals.

A Barcelona, com hem vist, inverteixen milers de milions en noves instal·lacions. A Girona, el governador civil fa declaracions contra el desplegament de la policia catalana. A Osona, on fa més d'un any que els mossos han assumit plenament la seguretat pública, continua havent-hi quasi tants policies i guàrdies civils com abans, amb una diferència: estan dins les comissaries i casernes, se suposa que amb les mans a les butxaques o jugant al mus. En canvi, a Planoles (Ripollès), la Guàrdia Civil ha tancat la *casa cuartel*, amb cerimònia de baixada de bandera i tot, per deixar pas a la policia de la Generalitat.

L'acord sobre el model policial d'octubre del 94 va ser un avanç, però un any i mig després ja es veu que és un pedaç. Tant la Generalitat com l'estat tenien pressa per deixar les coses lligades amb prou temps perquè el PP no les pogués desmuntar i van optar per la via dels fets consumats: un acord de la Junta de Seguretat —amb validesa política, però no jurídica— i començar el desplegament dels mossos tan aviat com fos possible. Fent-ho d'aquella

manera, CiU i PSOE van córrer un risc important, perquè un govern amb majoria absoluta del PP hagués pogut convertir tranquil·lament en paper mullat l'acord i deixar el model policíac de Catalunya en un *mossus interruptus*. Les fades, però, han jugat a favor del govern català i aquest perill sembla conjurat. Precisament per aquest motiu, el moment pot ser ideal per a deixar ben lligat el que ara està precàriament embastat. Si finalment CiU es decideix pel pacte amb el PP, tant important és el finançament autonòmic com donar caràcter definitiu al model policíac que s'insinua en els acords del 94.

Segons molts experts, això passa ineludiblement per la reforma de la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, una llei que amb el pas dels anys (es va aprovar el 1986) s'ha convertit en el principal obstacle per al reconeixement dels mossos d'esquadra com a policia integral i principal de Catalunya.

Fa temps que les grans potes d'aquesta reforma estan dibuixades: convertir la Generalitat en la màxima autoritat a Catalunya en matèria de seguretat, acabant amb la dependència de la policia estatal i Guàrdia Civil dels governadors civils respectius; reconèixer plenament la capacitat dels mossos d'esquadra per fer funcions de policia judicial, ajustant doncs la llei orgànica al què diu l'Estatut i la

Llei de Policia de la Generalitat; convertir la Junta de Seguretat en un òrgan realment cooperatiu i no fiscalitzador com ha estat fins ara...

Un membre del govern català deia en privat fa uns dies que "el problema no és si pactem o no pactem amb el PP, sinó a canvi de què". Ara que Convergència i Unió sembla que ja s'ha inclinat per pactar amb la dreta espanyola, pot optar per demanar poc o demanar molt. En matèria de seguretat, demanar poc significa limitar-se a la reclamació de la competència de trànsit i continuar transitant pels mateixos camins que els últims mesos; demanar molt és abordar la qüestió de la seguretat a Catalunya com un paquet global, amb la intenció de tancar un model de seguretat definitiu per al país que no estigui subjecte a les oscil·lacions de la política espanyola o als capricis d'un governador civil. A Catalunya, per fi, ha de quedar clar qui mana. ■

EDUARD VOLTAS

"La policia de l'estat, es retira de Catalunya o hi creix i s'hi multiplica? Malgrat el que diguin uns i altres, el model policial català continua essent un assumpte confús."